Срби имају народну изреку која каже: „Касно Марко (Краљевић) на Косово стиже“. Као, да он није из неког разлога закаснио, битка би се друкчије завршила... Али ето, закасни човек – а ми због његове грешке остадосмо под Турцима целих 500 година..

Како било да било, историјска чињеница је да Краљевић Марко није учествовао у бој на Косову, те да је до краја живота са окупатором био у вазалном односу. Разни Срби, зависно од образовања, политичких афинитета и уопште од става према националном и прагматичном, на различите начине објашњавају шта је то Марка спречило да се појави у српском строју тог летњег јутра на пољу Косову; једни, они који историју уче из епске поезије и народних предања кажу да је имао великих техничких проблема са Шарцем, наводно заглавио се у неком блату – и док су завршили са шлепањем, завршила се и битка, зна се како... Али да се то није десило, где би нам био крај?

Други верују да се Марко направио блесав, те да је знајући са каквом војном силом Срби овог пута имају посла – једноставно одлучио да се не одазове позиву на мобилизацију.

Трећи, они непоправљиви циници верују да се Марко као што би и иначе (скоро) сваки Србин учинио, понео типично српски; када су сви „релевантни“ властелини кренули у сусрет турској војсци, он је „з'инат“ отишао на супротну страну... Што би он уосталом помагао кнезу Лазару да порази Турке? Ко је њему тај кнез Лазар? И каква је разлика за њега лично, плаћа ли порез Србину или Турчину?

И ко зна, да је којим случајем Марко и стигао у бој на Косову, да ли би се о њему и његовом јунаштву испевале оволике песме или би се само утопио међу остале јунаке „косовског циклуса“.?

Све што нам се данас дешава има корене и објашњења у народном предању; али из разумљивих разлога већина Срба је врло селективна у његовом тумачењу. На пример, ми Срби волимо да о себи мислимо као о потомцима Милоша Обилића, браће Југовића, кнеза Лазара... Али, зар није тачно да су ти јунаци изгинули у косовском боју? Није ли

онда исправније веровати да смо заправо потомци издајника Вука Бранковића, дезертера Марка Краљевића и неких других Срба неспособних за војну службу?

Зашто ово пишем? Зато што се историја по ко зна који пут понавља. Овде уопште није битно јесу ли ово горе историјске чињенице или народно предање и измишљотина слепих естрадних уметника „оног доба“ који су уз гусле подилазећи таштима, зарађивали за „кору хлеба и шише ракије“.

Битно је у шта наш народа верује. А верује у верзију у којој је сам лепши, већи и јуначкији од других.

Да није тако, не би бивши радикали сами и уз „скромну“ помоћ тајкуна и амбасадора организовали протест који се најављује за суботу 5. фебруара. Национално одговорни и „јуначки“ Срби би једва дочекали прилику да руше власт за коју тврде да им не одговара, тј. да је најгора коју смо имали у историји.

Због чега паралела са преткосовским Србима и Марком Краљевићем? И тада је постојала политика. И тада је син краља Вукашина Мрњавчевића био свестан да ће победа српске војске у боју на Косову највећу корист донети главнокомандујућем, кнезу Лазару Хребељановићу, лидеру политичке странке која је његовој опцији главни конкурент за власт и утицај на Србе и српске земље.

И сада већина опозиционих лидера зна да ће рушење Бориса Тадића највећу корист донети Томиславу Николићу, вођи СНС чији утицај у бирачком телу све више јача будући да се исти не либи да говори језиком који народ разуме. Можда сваки Србин и не зна све о геополитици и односима међу великим силама које нам „кроје капу“, али одлично зна кад му крче црева, кад нема детету за екскурзију, кад нема за струју коју прете да ће му исећи исти они који опраштају дугове „великим привредним субјектима“...

Тај Томислав Николић, од миља „Тома Гробар“ (јер је једно време био директор крагујевачког гробља, што му је огроман минус који га ограничава у бављењу политиком), је хтели ми то да признамо или не – једини у србијанској опозицији који нешто конкретно предузима да би срушио овај режим. Ко га и одакле финансира у овом тренутку није важно.

Биће када се он и његова странка кандидују на изборима. Сада није.

Сада је важно са власти и ако је могуће у затвор отерати Тадића и његову жутократију која је изневерила народна очекивања и девалвирала тековине петог октобра, толико да се сви они који су тога дана јуришали на кордоне осећају као изманипулисане будале.

И немојте ми говорити како и јесу будале; ако би то било тачно, народ који има толико будала или страних плаћеника колико сам их видео пред Скупштином тог петог октобра, нема будућности... Ако би то било тачно, једино што нам преостаје је да себи нађемо старатеља. Страног наравно.

Рушење Бориса Тадића и његове жутократије не значи да ће на његово место засести Томислав Николић.

То значи да ће бити расписани избори на којима ће (поново) победити онај ко препозна шта народ воли да чује и ко тај народ убеди да за њега гласа. Масовне изборне крађе и манипулације гласовима „Албанаца уплашених Шешељом“ су далека прошлост, хтели ми то да признамо или не.

Дакле, протест петог фебруара је један од видова политичке борбе за рушење Тадића а не за довођење на власт СНС. Лично, нећу пропустити прилику да у томе учествујем, а мислим да је ствар домаћег васпитања изаћи на улицу тога дана и ако ништа друго, а оно макар показати средњи прст режиму.

Све приче о томе како ће ови бити гори од актуелних, како се у Београду не решава ништа него је све договорено у страним центрима моћи су депласиране. Ми, као они којих се све ово тиче и који живимо овде морамо показати шта мислимо о режиму који влада Србијом. Ситне смицалице попут отказивања унапред закупљеног воза који је требао учеснике протеста из Новог Сада превести до Београда, нас не смеју спречити у намери да лоповској дружини која влада нашом једином отаџбином кажемо шта о њој мислимо.

Када Дачићева (а не српска) полиција буде због „техничке неисправности“ из саобраћаја искључивала аутобусе који на протест превозе људе из других градова, морамо наставити пут пешке, али морамо да покажемо режиму да смо ту и да нас има. Не може се онај ко је од рођења учен да вара, краде и убија да би опстао на власти, рушити „све седећи и дуван пушећи“...

Или ће и нас, као некада Марка опевати неки нови гуслари. Али у ери интернета неће бити дилема са почетка текста – јесмо ли издали сами себе, или смо имали „техничке проблеме“ на које се „ваде“ Маркови фанови. Остаћемо запамћени као људи који нису смели да кажу „ДОСТА“.

(Текст преузет са: kocekoga.blogspot.com)